

του Πιερ Αντρέ Ταγκιέφ

Απόσπασμα από εκτενές κείμενο του Πιερ-Αντρέ Ταγκιέφ, με θέμα τον τζιχαντιστικό ισλαμο-παλαιστινισμό, την ιδεολογία που οπλίζει τη φονική Χαμάς, τους τρεις ηγέτες που διαμόρφωσαν τα βίαια χαρακτηριστικά αυτής της ιδεολογίας και το πογκρόμ της 7/10/2023. Το πλήρες κείμενο δημοσιεύεται στο Books' Journal που κυκλοφορεί.

Στην Κλήση στον ισλαμικό κόσμο του Αυγούστου 1937, ο «μεγάλος μουφτής» ξεκινούσε θέτοντας την αρχή της ενοχής των Εβραίων διαμέσου της ιστορίας, υποτιθέμενη αιτία της οικουμενικής τους απόρριψης: Από την αρχή της ιστορίας τους, οι Εβραίοι ήταν πάντα λαός καταπιεσμένος και πρέπει ασφαλώς να υπάρχει ένας καλός λόγος γι' αυτό. Οι Αιγύπτιοι Φαραώ υποχρεώθηκαν να λάβουν ενεργητικά μέτρα κατά των Εβραίων, οι οποίοι εκμεταλλεύονταν τον αιγυπτιακό λαό και διέφθειραν το ηθικό του λαού με την τοκογλυφία και διάφορα άλλα εγκλήματα. [...] Πολύ γρήγορα, οι Ρωμαίοι αναγνώρισαν τον κίνδυνο που αντιπροσώπευαν οι Εβραίοι για τη χώρα και υιοθέτησαν σοβαρά μέτρα εναντίον τους. [...] Γι' αυτό οι Άραβες είναι σε ιδιαίτερος καλή θέση ώστε να καταλάβουν ότι και στη Γερμανία ελήφθησαν ενεργητικά μέτρα κατά των Εβραίων και εκδιώχθηκαν σαν ψωριάρικα σκυλιά. Παρ' όλα αυτά, οι Άραβες είναι τα θύματά τους, αφού οι Εβραίοι, κατά μεγάλο μέρος προερχόμενοι από την Γερμανία, εγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη. Εδώ μαζεύτηκαν τα εβραϊκά απόβλητα όλων των χωρών για να κυριεύσουν τη χώρα των Αράβων.

Αλλά ο Αλ-Χουσεϊνί δεν θα αργούσε να πάει στην κατ' αυτόν ουσία του προβλήματος:

Οι Εβραίοι απεχθάνονται τον Μωάμεθ, το ισλάμ και οποιονδήποτε θέλει να υποστηρίξει τον δικό του λαό και να αγωνιστεί κατά της εβραϊκής φιλαργυρίας και διαφθοράς. Ο αγώνας μεταξύ των Εβραίων και του ισλάμ ξεκίνησε όταν ο Μωάμεθ έφυγε από τη Μέκκα για τη Μεδίνα, όπου έριξε τις βάσεις της ανάπτυξης του ισλάμ. Ακόμα και εκείνη την εποχή, οι Εβραίοι ήταν οι μεγάλοι κυρίαρχοι στην οικονομία και αισθάνθηκαν αμέσως ότι η επιρροή του Μωάμεθ εκπροσωπούσε έναν κίνδυνο γι' αυτούς, τόσο στο πνευματικό όσο και στο εμπορικό πεδίο. Ανέπτυξαν, επομένως, μεγάλο μίσος κατά του ισλάμ και αυτό το μίσος μεγάλωνε όλο και περισσότερο στο μέτρο που το ισλάμ γινόταν ισχυρότερο.

Στον σημερινό ισλαμο-παλαιστινιστικό λόγο που απευθύνεται στη Δύση, «οι Εβραίοι» μεταμορφώνονται σε «σιωνιστές» και σε «Ισραηλινούς». Ωστόσο, η θεμελιώδης κατηγορία παραμένει η ίδια: «Οι Εβραίοι (σιωνιστές, Ισραηλινόι) είναι ένοχοι»... Συνεπώς, κατηγορούνται ότι είναι υπεύθυνοι για ό,τι τους συμβαίνει, είτε πρόκειται για πογκρομικές είτε για γενοκτονικές βιαιότητες. Το θέμα κατηγορίας κυκλοφορεί τη στιγμή κάθε επίθεσης κατά των Εβραίων ή των Ισραηλινών: «Πήγαιναν γυρεύοντας». Όταν φαίνονται να είναι αθώα θύματα, στην πραγματικότητα είναι εξαιτίας των δικών τους εγκλημάτων. Έτσι, στο Χάρβαρντ, εξέχοντα τόπο του αμερικανικού πανεπιστημιακού γουοκιισμού, 34 φοιτητικές οργανώσεις υπέγραψαν στις 8 Οκτωβρίου 2023 ανοιχτή επιστολή, με την οποία καταγγέλλουν το «καθεστώς απαρτχάιντ» που θεωρούν ότι είναι το κράτος του Ισραήλ, ισχυριζόμενες ότι «το ισραηλινό καθεστώς είναι το μόνο υπεύθυνο για τις βιαιότητες που διαπράχθηκαν», διευκρινίζοντας ότι «η ισραηλινή βία δόμησε κάθε πλευρά της παλαιστινιακής ύπαρξης εδώ και 75 χρόνια».

Δεδομένου ότι οι Ισραηλινόι είναι οι «κυρίαρχοι» και οι «καταπιεστές», όλες οι αντι-ισραηλινές βιαιότητες αποδίδονται στους Ισραηλινούς: ένοχοι ό,τι κι αν υφίστανται.

Επιπλέον, όμως, αυτές οι βιαιότητες εκθειάζονται ως πράξεις «αντίστασης» στην καταστολή. Η ύπαρξη του αντι-ισραηλινού μίσους ανάγεται σε απόδειξη ότι αυτό το μίσος είναι δικαιολογημένο και ότι οι τζιχαντιστικές σφαγές που αυτό εμπνέει προέρχονται από έναν δίκαιο και αγνό πόλεμο.

Όταν οι Παλαιστίνιοι σφαγιάζουν Ισραηλινούς, δεν είναι ποτέ ένοχοι οι Παλαιστίνιοι για τη σφαγή, αλλά οι ίδιοι οι Ισραηλινόι. Καταγγέλλονται ως η αιτία όλων των κακών που τους συμβαίνουν. Είναι εκ φύσεως ένοχοι. Είναι οντολογικά μη-θύματα.

Ενώ οι Παλαιστίνιοι, ό,τι κι αν κάνουν, δεν μπορεί παρά να είναι θύματα, εκ πολιτισμικής κληρονομιάς. Η πολιτισμικά κληροδοτημένη θυματική τους ταυτότητα και το μεταβιβαζόμενο στάτους τους των «προσφύγων» τους προστατεύει από κάθε κριτική: δεν μπορούν παρά να είναι αθώα θύματα ή θαυμαστοί «αντιστασιακοί».

Να κάνεις να υποφέρουν και να σου αρέσει να κάνεις να υποφέρουν: να απολαμβάνεις μέσα στην ωμότητα.

Στο μεγάλο μυθιστόρημα του Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι, Αδελφοί Καραμαζώφ (1880), στο τέταρτο κεφάλαιο με τίτλο «Η ανταρσία», ο άθεος διανοούμενος Ιβάν Καραμαζώφ παραθέτει στον αδελφό του Αλιόσα παραδείγματα ωμοτήτων που διέπραξαν οι Τούρκοι και οι Τσερκέζοι στη Βουλγαρία, πριν κάνει το εξής σχόλιο:

Καμιά φορά συγκρίνουν την ωμότητα του ανθρώπου με αυτή των θηρίων· είναι προσβολή γι' αυτά τα τελευταία. Το θηρίο ποτέ δεν μπορεί να είναι τόσο άγριο όσο ο άνθρωπος, τόσο καλλιτεχνικά, τόσο γραφικά άγριο. Η τίγρης το μόνο που κάνει είναι να δαγκώνει, να ξεσκίζει, αυτό ξέρει μονάχα. Ποτέ δεν θα της περνούσε η σκέψη να καρφώσει ανθρώπους από τα αυτιά, ακόμα και αν μπορούσε να το κάνει. Αυτοί οι Τούρκοι βασανίζανε με ηδονή και τα παιδιά. Σκίζανε με το σπαθί την κοιλιά της μάνας τους και τα βγάζανε από μέσα. Πετάγανε βυζασταρούδια στον αέρα και τα άφηναν να καρφωθούν πάνω σε μία λόγχη. Και όλα αυτά μπροστά στα μάτια των μανάδων. Η ηδονή ήταν ακριβώς ότι τα βλέπανε και οι μανάδες.

Στον ήπιο Αλιόσα που τον ρωτά: «Αδελφέ, γιατί τα λες όλα αυτά;», ο σκυθρωπός Ιβάν απαντά: Σκέφτομαι πως αν δεν υπάρχει διάβολος και αν κατά συνέπεια τον δημιούργησε ο άνθρωπος, τότε σίγουρα τον δημιούργησε κατ' εικόνα και ομοίωσή του».

Αυτές οι βαθιές παρατηρήσεις, που αποδίδονται από τον ρώσο μυθιστοριογράφο στον Ιβάν, μας επιτρέπουν να σκεφτούμε τη σφαγή της 7ης Οκτωβρίου πέρα από τις αντιδράσεις αγανάκτησης και το αίσθημα φρίκης που δικαίως παρακίνησαν. Γιατί αυτή η εκ των προτέρων και επιμελώς προετοιμασμένη σφαγή παίρνει το νόημά της εγγραφόμενη στην ισλαμική παράδοση, μεταφερόμενη από το Κοράνι και τα χαντίθ.

Μπορούμε άρα να μιλήσουμε για ιεροποίηση της αγριότητας, σύμφωνα με το στόχο του τζιχαντ: να εγχύσει τον τρόμο στην

καρδιά του εχθρού για να διευκολύνει την καταστροφή του. Η άσκηση της ωμότητας προς τους «δύσπιστους» ή τους «άπιστους» παίρνει την πραγματική σημασία της και τη θρησκευτική της αξία στον κώδικα συμπεριφοράς που εγκυβιβάστηκε από τον Μωάμεθ στην περίπτωση του τζιχάντ.

Η μάχη της Χείμπάρ (πλούσια όαση σε 150 χιλιόμετρα απόσταση από τη Μεδίνα), τον Μάιο του 628, που κατέληξε με την παράδοση των Εβραίων οι οποίοι ζούσαν στην όαση και το πλιάτσικο των αγαθών τους από τον Μωάμεθ και τους πιστούς του μουσουλμάνους, είναι από την άποψη αυτή παραδειγματική, ακόμα και ιδρυτική, ως προς το ότι αυτή η μάχη ήταν η πρώτη μεγάλη νίκη των μουσουλμάνων κατά των Εβραίων. Η «Χείμπάρ» έγινε πολεμική ιαχή, που συναντάται κυρίως στο τραγούδι που ψάλλουν οι τζιχαντιστές:

Χείμπάρ, Χείμπάρ, ω Εβραίοι,
ο στρατός του Μωάμεθ επιστρέφει!

Ο εγκωμιασμός της εκλέπτυνσης μέσα στην ωμότητα κατά τη διάρκεια του τζιχάντ συναντάται πολλές φορές στο Κοράνι. Εδώ μαθαίνουμε ότι δεν αρκεί να τιμωρούνται οι «άπιστοι»: πρέπει να τους κάνουμε να βασανίζονται στο διηνεκές, και με τέχνη. Το μαρτυρά, για παράδειγμα, ο στίχος 56, του εδαφίου 4, που αφορά εκείνους τους οποίους ο Θεός καταράστηκε «λόγω της απιστίας τους»:

Θα ρίξουμε σύντομα στη φωτιά όσους δεν πιστεύουν στα σημάδια μας και όσες φορές καίγονται τα δέρματά τους θα τους δίνουμε άλλα δέρματα για να γευτούν την τιμωρία.

Επανερχόμενος στην τύχη που επιφυλάσσεται στους «άπιστους», ο στίχος 74 του εδαφίου 9 είναι εξίσου σαφής: «Ο Θεός θα τους τιμωρήσει με οδυνηρή τιμωρία και σε αυτόν τον κόσμο και στον άλλον».

Ενώπιον του μεγα-πογκρόμ της 7ης Οκτωβρίου, η συνηθισμένη ηθική αγανάκτηση δεν αρκεί, έστω και αν έχουμε ισχυρούς λόγους να είμαστε συνάμα τρομαγμένοι και σκανδαλισμένοι από τη σφαγή. Γιατί πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη και την ηδονή των δολοφόνων, των κομπάρσων και των συνενόχων τους, και των ενθουσιασμένων θεατών της σφαγής.

Η ακραία βία μπορεί να προκαλέσει ακραία ηδονή: αυτό είναι το μάθημα που μπορούμε να εξαγάγουμε από μια ψυχρή ανάγνωση του γεγονότος.

Η τζιχαντιστική επίθεση δεν χαρακτηρίστηκε μόνο από την ωμότητα των δραστών, αλλά και από την ηδονή που αυτοί δοκίμασαν στη διάπραξη αυτής της σφαγής, με ένα μείγμα εκλέπτυνσης και αγριότητας στα βασανιστήρια στα οποία υπέβαλαν τους Ισραηλινούς.

Ας συνοψίσουμε τα γεγονότα που προκάλεσαν την κατάπληξή μας: να βλέπεις φανατικούς να διαπράττουν με αγαλλίαση μια σφαγή Εβραίων, να τους βλέπεις να συμμετέχουν ή να παρευρίσκονται στη σφαγή γελώντας και κραυγάζοντας «Αλλαχού Ακμπάρ» ενώ την ίδια στιγμή βιντεοσκοπούνται, να τους βλέπεις να χαιρόνται δημοσίως, σε σημείο που να τραγουδούν και να χορεύουν στους δρόμους της Γάζας. Να τους βλέπεις να κάνουν τη σφαγή θέαμα παραδομένο στην ηδονή, και ιδίως στη χαρά.

Απ' αυτή την άποψη, το μεγα-πογκρόμ της 7ης Οκτωβρίου μάς υπενθυμίζει ότι, στην παγκόσμια ιστορία, οι χειρότερες πράξεις ωμότητας συχνά συνοδεύθηκαν με λεπτότητα και, με τη σκηνοθεσία τους, παρήγαγαν ηδονή.

Το να κάνεις να υποφέρουν και να σου αρέσει να κάνεις να υποφέρουν πάνε συχνά πλάι πλάι για εκείνους οι οποίοι διαπράττουν αγριότητες και ακραίες βιαιότητες υπό την επήρεια ενός θρησκευτικού φανατισμού, ο οποίος παροτρύνει στον ιερό πόλεμο, δικαιολογώντας έτσι τις πιο αχρείες εγκληματικές ενέργειες.

*Το κείμενο αποτελεί απόσπασμα από τη βάση ομιλίας του φιλόσοφου, κοινωνιολόγου και ιστορικού των ιδεών Πιέρ-Αντρέ Ταγκιέφ [Pierre-André Taguieff, Les trois sources de l'islamo-palestinisme jihadiste (Haj Amin al-Husseini, Hassan al-Banna, Sayyid Qutb) et le massacre du 7 octobre 2023] σε συνέδριο της οργάνωσης Dhimmi Watch με θέμα «Η Γαλλία μετά την 7η Οκτωβρίου» που έγινε στο Παρίσι (11/4/2024) και δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της επιθεώρησης Revue Politique et Parlementaire (<https://www.revuepolitique.fr/les-trois-sources-de-lislamo-palestinisme-jihadiste-haj-amin-al-husseini-hassan-al-banna-sayyid-qutb-et-le-massacre-du-7-octobre-2024/>).

μετάφραση: Ανδρέας Πανταζόπουλος

ΠΗΓΗ: [The Books' Journal](#), 07.10.2024